

Réde, 2020. június 21. Igehirdető: Barta Zsolt

Ének: 168. dics. 1. és 4. vsz. Ó, Atya Isten...

Imádság: Áldott vagy Te Urunk, Fenséges Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja.

Áldott vagy Te Atyánk az Igéért, aki nemzedékről nemzedékre szólott hozzánk.

Áraszd ki reánk áldott Lelkedet, hogy mi is megismerjük a szentek örökségét,

Isten népének tanúságtételét, és az apostolok tanítását.

Áraszd ki reánk a Szentlelket, aki kezdettől fogva Téged dicsőít,

aki új jövőt ad népednek, aki eljöveteled biztos pecsétje szívünkben.

A Mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen

Lekció: 2 Mózes 14,15-22

Textus: Róm 6, 1-11

Keresztyén Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Különös hangulata van Pál apostol rómaiakhoz írott levelének. Ez abból adódik, hogy olyan gyülekezetnek írta Pál a levelét, amit nem ő alapított. A többi gyülekezetet Pál apostol alapította. Ismerték őt személyesen, hallották az igehirdetését, volt velük kapcsolata. A rómaiak azonban nem ismerték az apostolt személyesen. Pál mégis szeretett volna oda elmenni, és el is jutott Rómáig. Azért akart oda eljutni, hogy az ottani közösség segítségével prédikálni tudja Jézus evangéliumát a birodalom szívében és még attól is nyugatra. Pál tehát nem ismerte személyesen a rómaiakat és ők is csak hallomásból és ebből a levélből ismerték az apostolt. Mos mégis levelet ír nekik, mert végső soron akármilyen távol is élnek egymástól, ugyanannak a Krisztusnak az uralma alatt élnek. A Krisztus uralma alatt élőknek pedig közülük van egymáshoz.

Sokan levásztják saját életüket Isten kegyelméről

Az apostol a legfontosabb témát fejt ki a rómaiaknak: Isten kegyelmét. Azért is tehetette ezt bátran, mert a rómaiak főként pogány vallási háttérűek voltak és nem zsidó háttérűek. Isten kegyelme lehetett csakis az alapja annak, hogy Istennel szövetségre léptek. Nem volt isteni kijelentésük, nem volt mózesi törvényük, nem voltak prófétáik, nem voltak érdemeik – csakis Isten kegyelmében bízhattak. Ezt fejtette ki nekik Pál, hogy ebben egyetértés legyen közöttük.

A kegyelem azonban nagyon nagy szó. Sokféleképpen lehet érteni. Főként azért, mert nagyon tág. Isten kegyelme az, hogy süt ránk nap, vagy hogy esik ránk az eső. Isten felhossa a napot és elhossa az eső a jókra és rosszakra egyaránt. Jóságával élteti a hollókat az égen és az oroszlánokat a száraz vidékeken. Isten kegyelme az is, hogy Fiát, az Úr Jézus Krisztust elküldte közénk, aki Isten jóságára mutatott. Isten kegyelme tehát nagyon nagy – nagyon régi, Isten minden gondolatában és Isten minden cselekedetében ott van a kegyelme – még az ítéletben is kegyelmére gondol, véget vet haragnak.

Talán mert ilyen nagy és ilyen átfogó, úgy gondolhatjuk, hogy nekünk végső soron semmi dolgunk nincs a kegyelemmel azon túl, hogy elfogadjuk. Hiszen nem tudjuk előidézni, nem tudjuk befolyásolni, ellene és érte nem tehetünk semmit – csak elfogadjuk. Sokan a kegyelmet a szerencsével rokonítják – valami jó, amire nem igazán lehet számítani. Pál apostol, amikor arról beszélt, hogy a kegyelem nagyobb mint a bűn és nagyobb mint a rossz, akkor kimond egy logikus, de mégiscsak helytelen következtetést: ha Isten kegyelme mindig nagyobb a bűnnél, akkor bármilyen rosszat, bűnt elkövethetünk, mert akkor Isten kegyelme még nagyobb lesz. Olyan ez, mint az a gyerek, aki mindig számíthat arra, hogy szülei kimentik a bajból, ezért minél nagyobb bajba keveredik, hogy élvezze szülei jóságát. Abból az elképzelésből fakad ez a gondolat, hogy a kegyelem az életünkön kívül van. Azt képzelik sokan, hogy életüket, személyes sorsukat Isten kegyelme nélkül kell élniük – dolgozni kell, aggódni kell, cselekedni kell és néha Isten kegyelme ehhez hozzákapcsolódik. Máskor pedig nem. De a gondolat lényege, hogy a kegyelem életünkön kívül van, és néha áthatja azt.

Meghaltunk a bűnnek

Isten kegyelme azonban nem az életünk külső körülménye, hanem Isten kegyelme életünk belső támasza, sorsunk gerince. Az a láthatatlan fonál, ami az elejétől fogva egészen a végéig áthatja az mi személyes sorsunkat. Pál apostol rá tudott mutatni egy eseményre, amikor a kegyelem egészen közel került a keresztyén emberhez: ez a keresztesítés.

A keresztesítéssel kapcsolatban is rögtön az első fontos pontra tér Pál: Krisztus halálába keresztesítettünk. Azt is mondja, Krisztus halának hasonlatosságában egyesültünk vele. Később pedig azt mondja, hogy az emberünk, vagyis a régi bűnös valónk Krisztussal együtt megfeszítettetett. Sokféleképpen mondja el Pál de a lényeg, hogy a halállal kezdődik a kegyelem története az életünkben. Sokan meg akarják ezt spórolni, vagy úgy gondolják, hogy lemondtak életük egy részéről, de vannak részek, amiket maguk akarnak irányítani, vissza akarják szerezni Istentől. Mindez azonban hamis és veszélyes okoskodás. Először is meg kell hálnia annak az embernek, aki saját erejében, saját eszében, saját kapcsolataiban bíz és ezeken keresztül véli elérni a teljes életet. Meg kell hálnia annak a reménynek, hogy egyedül, önmagunktól meg tudjuk menteni magunkat, családjunkat, a falunkat, vagy bárki mást a világon. Azt mondja Pál, hogy a bűnnek a teste az, ami meggyengült.

Itt azonban nem a fizikai testre kell gondolni, hanem az egész földi létezésünkre, az evilághoz kötődő és ehhez a világhoz kapcsolódó személyiségünkre. A meghalás az első – önmagunk trónfosztása. A boldogságkeresés evilági útjainak a megtagadása. Annak a belátása szükséges, hogy Isten előtt semmit sem tehetünk önmagunkért, a boldog életet akármilyen bőszen követeljük is, csak élethiányt, halált teremtünk. Ez a lemondás áll a keresztyén élet kezdetén, és enélkül nincs keresztyén élet, csak keresztyénség-pótlék, vagy utánzás.

Krisztus győzelme hatalomátvételt eredményezett az életünkön

Tévedés azonban ne essék: nem a mi lemondásunk, vagy önmegtagadásunk következménye az új ember, az istenfélő élet. Nem arról van szó, hogy a lemondás öröme, az önmegtagadás érzése valami újabb és jobb életet eredményez. Van egy szó, ami ebben az igében nagyon sokszor előfordul: együtt. Krisztussal együtt meghaltunk, Krisztussal együtt eltemettünk, Krisztussal együtt új életére fogunk támadni. A kegyelem története hasonlóságot mutat Krisztus életével. Krisztus halála és feltámadása a forrása a mi új életünknek.

Azért beszélhetünk új életről, azért beszélhetünk a réginek való meghalásról, mert Krisztus elhozta az újat. Krisztus Jézus nem volt bűnös, de a bűn az ő halált okozta. Közvetlen értelemben az ő megölőinek a bűne: a farizeusok, Pilátus, a bírák, a tömeg bűne volt, hogy ő meghalt. Tudjuk azonban, hogy nem csupán az ott lévő bűnéért halt meg, hanem minden ember minden bűnéért is. Meghalt egyszer és Isten megmutatta az ő dicsőségét Jézus feltámadásában. Jézus új, halhatatlan éltre támadt fel, felment a mennybe az Atya Istenhez, ahol örökké él. A halál többé nem uralkodik rajta. Nem fog többet meghalni. Lázár is feltámadt, de ő csak erre a földi életre támadt fel – később ismét meghalt. Jézus azonban nem halt meg – átment a halálból az életbe. Amikor új életről beszélünk, akkor erről az újról van szó, amit Jézus Krisztusban nekünk adott az Isten. Vele együtt fogunk feltámadni, vele együtt fogunk élni, nem a megújulás érzését adja nekünk az Isten – azt is – hanem a Krisztusban való múlhatatlan életet.

Nemrég olvastam egy meghökkentő történetet. Észak-Koreában börtönbe zártak egy nőt, mert bérbe adta másoknak a külföldi mobiltelefonját, hogy a külföldre szökött rokonaikkal beszélgessenek. Emiatt börtönbe zárták. A fogságban a nő beleszeretett az egyik örbe, akivel közösen kiszöktek a börtönből. A börtönből megszökni azonban semmi, át kellett menniük külföldre. Koreát és Kínát egy folyó választja el. Ha azon átmennek, akkor megmenekültek. Éjszaka ketten, egymásba kapaszkodva a víz hideg víz sodrásában, a határőrök között átszöktek a határon, hogy új életet kezdjenek. Ilyen hatalomváltásra van szükségünk a mi életünkben is. Hiába akarunk jót, hiába vágyunk nemes dolgokra, ha életünk a bűn uralma alatt áll, akkor nem jutunk sehová. Isten szerető uralma azonban olyan közeget teremt meg körülöttünk, amiben új és örök életet élhetünk. Mi éljük ezt az életet, de minden forrása Istenben van.

Új életet élünk Krisztussal

Akkor tudunk megújult életet élni, ha ez a hatalomváltás megtörtént az életünkben. Azt mondja Pál, hogy az élet újságában, megújult életben járjatok. A járás az egész életvitelt jelenti. A cselekedeteinket, a szokásainkat, az érzéseinket, a gondolatainkat, a terveinket és a sikereinket. Krisztus győzelme ennek az életnek az alapja. Ha hisszük, hogy Krisztus legyőzte a halált, akkor világos, hogy nekünk hová kell tartoznunk és hová nem kell tartoznunk. A cselekedeteink a hitünket, vagy annak hiányát tárják fel. Azt írja Pál, hogy a bűnnek teste meggyengült. Nem pusztult el, hanem meggyengül. A jelen világban a bűn, mint szervező erő, mint motiváció, mint jelenség még itt van. De itt van Isten kegyelme is. A cselekedeteinkben. A kommunizmus idején számos szerzetesrendet feloszlattak Magyarországon. Elküldték őket a téeszekbe, vagy más munkahelyekre. Sokan közülük azonban továbbra is szerzetesként tekintettek magukra: igyekeztek megtartani a napi imádságokat, igyekeztek olyan lelkiület szerint szolgálni a téeszben, vagy a gyárakban, ahogy korábban is éltek. A Jézus szerinti élet valami hasonló, csak nem a múlt, nem arra tekint, ahogy korábban életünk, hanem a jövőre, ahogyan élni fogunk. Vagyis Jézus páratlan győzelme a halál felett és mi örökkévaló életünk – ez a mérce. Dolgozunk és fáradozunk – mert Isten ezt parancsolta. De a hetedik napon megpihenünk – mert életünket nem mi tartjuk meg, hanem Isten, aki be fog vinni az ő örök nyugalomába. A harag és a gyűlölet kifizetődő, lehet vele boldogulni – mi azonban a szeretet útján járunk, mert egyedül a szeretet marad meg, minden más elvész. Az új élet előre tekint – a bőséges asztalra, a testvérek gyülekezetére, Krisztus dicsőséges koronájára. Már most e szerint élünk.

Kedves Testvéreim! Isten kegyelme valóban mindenütt ott van a világban, de vajon ott van-e a te lelkedben, ott van-e a te cselekedeteidben. Isten kegyelme mindenütt jelenvaló, de Jézus Krisztusban, az ő szavaiban, és az ő asztalánál kapod meg ezt a kegyelmet. A bűn és a halál még szervezi ezt a világot. Ha azonban Jézus győzelmére tekintesz, akkor nem kérdés, hogy teljes szíveddel, minden erőddel kit kell szolgálnod. Életünk mélyén ott van a hitünk. Ha kételkedünk, akkor megrogyunk; ha hiszünk, akkor sorsunkban ott lesz Krisztus győzelme. Ámen.

Ének: 215. dics. 4-5. vsz. Bár a hit szívemben...